

OSIB

Orquestra Simfònica
Illes Balears

ORQUESTRA SIMFÒNICA ILLES BALEARS

04.12.2025 | 20.00 H

AUDITORIUM DE PALMA

N. 3

Timbal

Javier Eguillor

Director

Nuno Coelho

M. Daugherty

Raise the Roof

Concert per a timbals

W. Lutoslawsky

Concert per a orquestra

Entrades:

Taquilles Auditorium de Palma

www.simfonicadebalears.com

Govern de les
Illes Balears

Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports

Agència d'Estratègia Turística

El Corte Inglés

Programa

25'

Raise the Roof

Concert per a timbals i orquestra (2003)

Michael Daugherty (1954)

20'

Pausa

35'

Concert per a orquestra (1954)

Witold Lutoslawski (1913-1994)

Intrada: Allegro maestoso

Capriccio notturno e arioso: Vivace

Passacaglia Toccata e Corale:

Andante con moto, Allegro giusto

Timbals, Javier Eguillor

Director, Nuno Coelho

Orquestra Simfònica Illes Balears

El music que balla: Daugherty i Lutoslawski Bàrbara Duran

Mozart hauria gaudit, de ben segur, d'aquest concert *Raise the roof* per a timbales de Michael Daugherty, estrenat el 2003. S'hauria sorprès, també, de la capacitat d'un instrument que, des de la seva època i poc a poc, es va guanyar un lloc en l'orquestra simfònica. Potser

Beethoven hauria restat embadalit davant d'aquesta innovació: ¿com no se li va ocórrer donar més protagonisme a les timbales? Ja hi va pensar, ell, en el seu protagonisme, però no tant com es desplega en aquest *Raise the roof* de Daugherty.

Les timbales, arrecerades quasi sempre a les darreres files de l'orquestra, esdevenen aquí un instrument solista que requereix de les mans d'un autèntic virtuós. En certa manera, les timbales constitueixen tot un món dins la secció de percussió: poden ser afinades de manera fiable, cosa que altres instruments de la mateixa família no permeten. En aquest concert, generen melodies i entramats no sempre esperats dels instruments de percussió.

Daugherty escriu una peça en un sol moviment, on el ritme és el creador i divisor de les seccions gairebé invisibles —però detectables— d'un concert únic. Demana, a més, que l'interpret usi les baquetes tradicionals, però també les mans o bé un címbal suspès sobre elles, tal com comença la peça. El compositor desclou el diàleg entre els instruments de vent metall —que presenten un tema melòdic des del principi— i les timbales, però també amb els altres instruments de l'orquestra. El registre és, sovint, greu, deixant parlar el solista que genera melodies úniques des de la tímbrica pròpia de l'instrument. El primer motiu, de caràcter èpic i solemne, es transforma en un deversall de ritmes on bateguen la influència del jazz i la música llatina, barrejades amb les melodies percutides i els petits glissandos del vent metall. En alguns moments, el ritme endimoniat no dona treva, però tampoc talla les ales al joc dinàmic d'enorme riquesa que revelen les timbales solistes. S'hi poden escoltar, en aquests moments, la capacitat d'una extremada subtilesa, de gradació del volum sonor, i el coneixement profund de les possibilitats de l'instrument. I el solista ha de tocar, així, gairebé ballant, al bell mig del cercle de timbales.

Si el concert de Daugherty mostra l'emancipació de les timbales com a instrument solista, el concert per a orquestra de Lutoslawski (estrenat el 1954 a Varsòvia) és un desplegament de tots els efectius de l'orquestra moderna. I s'enceta, precisament, amb les timbales com a generador de l'impuls inicial que arrossega el discurs musical. Tensió i un ambient sonor estrany presideixen la primera secció, que s'encamina vers una narrativa de rítmica poderosa i expansiva.

Capes de motius breus i rítmics teixeixen la narrativa d'un primer temps que presenta tensió sonora. El clarinet, en un motiu cromàtic, s'enganxa a la flauta travessera, al violí, i estableix un diàleg volàtil entre diferents solistes (clarinet, flauta, flautí, oboè...). "Intrada e Allegro maestoso" ja mostra un treball compositiu que "desconstrueix" melodies en seccions mínimes i treballa, de manera serial, els vincles melòdics.

El segon temps, "Capriccio notturno ed Arioso", parteix d'un encapçalament eteri i juganer, on els instruments semblen criatures que conversen en un espai lliure: glissandos i notes breus repetides s'entremesclen amb fragments melòdics. Aquesta fluïdesa temàtica obliga a un virtuosisme col·lectiu per tal de teixir una densa i vivaç trama sonora, de gran dinamisme rítmic. El tercer temps, "Arioso y Passacaglia, Toccata a Corale", comença amb un tema melòdic un xic misteriós, a càrrec de les arpes i cordes greus, a les quals s'afegeixen el piano i el oboè. Tots els instruments són arrossegats per un diàleg instrumental que presenta, sovint, motius de caràcter virtuosístic. Una secció de crida solemne condueix a un paper melòdic de les cordes. Dramatisme i intensitat són dues de les característiques d'aquest darrer moviment.

Gairebé totes les ressenyes d'aquest concert parlen de l'ús de melodies tradicionals que Lutoslawski va incloure en el seu disseny. Però la "descomposició" del material melòdic i rítmic en cèl·lules breus i de ritme marcat; el dramatisme intens de l'expressió orquestral i la brillant tímbrica obliguen les diferents seccions instrumentals a un assemblatge perfecte. La intensitat rítmica i la densitat de la textura compositiva condueixen els músics a ballar una coreografia sonora d'extremada subtileza, que desplega l'enorme riquesa tímbrica de les orquestres modernes.

El músico que baila: Daugherty y Lutoslawski Bàrbara Duran

Mozart habría disfrutado, sin duda, del concierto *Raise the roof* para timbales de Michael Daugherty, estrenado en 2003. Se habría sorprendido, asimismo, de la capacidad de un instrumento que, desde su época y poco a poco, ganó un lugar en la orquesta sinfónica. Quizás

Beethoven habría quedado boquiabierto ante esta innovación: ¿cómo no se le ocurrió dar mayor protagonismo al timbal? Él ya había reflexionado sobre su protagonismo, pero no tanto como el que se despliega este *Raise the roof* de Daugherty.

Los timbales, casi siempre relegados a la segunda fila de la orquesta, se convierten aquí en un instrumento solista que requiere las manos de un auténtico virtuoso. En cierto modo, los timbales constituyen un mundo propio dentro de la sección de percusión: se pueden afinar de modo fiable, cosa que otros instrumentos de la misma familia no permiten. En este concierto, generan melodías y entramados no siempre esperados de unos instrumentos de percusión.

Daugherty escribe una pieza en un solo movimiento, donde el ritmo es el creador y divisor de secciones casi invisibles —aunque detectables— de un concierto único. Exige, además, que el intérprete utilice las baquetas tradicionales, pero también las manos o un címbalo suspendido por encima de ellas, tal y como comienza la pieza. El compositor descubre el diálogo entre los instrumentos de viento metal —que presentan un tema melódico desde el inicio— y los timbales, así como con el resto de los instrumentos de la orquesta. El registro es, a menudo, grave, dejando hablar al solista, que genera melodías únicas desde la tímbrica propia del instrumento. El primer motivo, de carácter épico y solemne, se transforma en un torrente rítmico por el que laten las influencias del jazz y la música latina, mezcladas con melodías percusivas y pequeños glissando del viento metal. Por veces, el ritmo endemoniado no da tregua, pero tampoco corta las alas al juego dinámico de enorme riqueza que revelan los timbales solistas. En dichos momentos, pueden escucharse la capacidad de una extremada sutileza, de gradación del volumen sonoro; el profundo conocimiento de las posibilidades del instrumento. El solista debe tocar, pues, casi bailando, desde el centro del círculo de timbales.

Mientras que el concierto de Daugherty muestra la emancipación de los timbales como instrumento solista, el Concierto para orquesta de Lutoslawski (estrenado en 1954 en Varsovia) es un despliegue de todos los efectivos de la orquesta moderna.

Y comienza precisamente con los timbales como generadores del impulso inicial que arrastrará la narrativa musical. Tensión y un ambiente sonoro extraño presiden la primera sección, que se encamina hacia una narrativa de rítmica poderosa y expansiva. Capas de motivos breves y rítmicos tejen el discurso de un primer tiempo que presenta la tensión sonora. El clarinete, en un motivo cromático, se engancha a la flauta travesera, al violín, y establece un diálogo volátil entre diferentes solistas (clarinete, flauta, flautín, oboe...). “Intrada e Allegro maestoso” muestra ya un trabajo compositivo que “deconstruye” melodías en secciones mínimas y trabaja, de modo serial, los vínculos melódicos.

El segundo tiempo, “Capriccio notturno ed Arioso”, parte de un encabezamiento etéreo y juguetón, donde los instrumentos parecen criaturas conversando en un espacio libre: glissando y notas breves repetidas se entremezclan con fragmentos melódicos. Esta fluidez temática obliga a un virtuosismo colectivo para tejer la densa y vivaz trama sonora, de gran dramatismo rítmico. El tercer tiempo, “Arioso y Passacaglia, Toccata a Corale”, empieza con un tema melódico algo misterioso, a cargo de las arpas y las cuerdas graves, a las que se añaden el piano y el oboe. Todos los instrumentos son arrastrados por un diálogo instrumental que presenta, a menudo, motivos de carácter virtuosístico. Una sección de llamamiento solemne conduce a un papel melódico de las cuerdas. Dramatismo e intensidad son dos de las características de este último movimiento.

Casi todas las reseñas de este concierto hablan del uso de melodías tradicionales que Lutoslawski incluyó en su diseño. Sin embargo, la “descomposición” del material melódico y rítmico en células breves y de ritmo marcado; el intenso dramatismo de la expresión orquestal; y la brillante tímbrica; exigen a las diferentes secciones instrumentales un ensamblaje perfecto. La intensidad rítmica y la densidad de la textura compositiva conducen a los músicos en el baile de una coreografía sonora de extrema sutileza, que despliega la enorme riqueza tímbrica de las orquestas modernas.

The musician who dances: Daugherty and Lutoslawski Bàrbara Duran

Mozart would surely have enjoyed Michael Daugherty's timpani concerto, *Raise the roof*, premièred in 2003. He would also have been surprised by the possibilities of an instrument which, since its appearance and very slowly,

gained a place of its own within the symphony orchestra. Maybe Beethoven would have stared, enraptured, before such innovation: how could he not have thought of giving the timpani more prominence? Sure, he had reflected on their importance, but not so much as it has been done in Daugherty's concert.

In *Raise the roof*, the timpani, long set aside to the back of the orchestra, become a soloist instrument requiring the hands of a virtuoso. Somehow, the timpani constitute a universe of their own within the percussion section: they can be reliably tuned, which is something that can't be done with the other instruments in their family. In this evening's concert, they generate melodies and schemes one seldom expects from percussion instruments.

Daugherty writes a single movement piece, where rhythm is the creator and divider of almost invisible sections —traceable, though— of a unique concert. Moreover, he demands the interpreter to use traditional drumsticks, as well as their hands or a cymbal hanging upon them, like at the beginning of the piece. The composer unfolds the dialogue between the brass wind instruments — which present a melodic theme from the start, and the timpani, but also with the other instruments in the orchestra. The register is vivacious, often deep, leaving space for the soloist to speak, while generating singular melodies from the instrument's own timbre. The first motive, epic and solemn, becomes a torrent of rhythm beating with the influence of jazz and Latin music, blending in with percussive melodies and small glissando by the brass winds. At some points, the devilish rhythm moves unabated, but without clipping the wings of the soloist timpani and their dynamic, extremely rich play. It is now that one may perceive the composer's extremely subtle ability to gradate the volume of sound, and the profound knowledge of the instrument's possibilities. And the soloist must play, therefore, almost dancing, from the very centre of the circle of timpani.

If Daugherty's concert exhibits the emancipation of the timpani as a soloist instrument, Lutoslawski's *Concerto for orchestra* (premiered in 1954 in Warsaw) is a deployment of all the forces in a modern orchestra. In fact, it begins with the timpani as generators of the initial thrust that drives the musical discourse. Tension and a strange sound environment preside the first section, which walks towards a narrative of powerful, expansive rhythm. Layers of brief, rhythmical motives weave the discourse of a first time presenting sonorous tension.

The clarinet, in a chromatic motive, sticks to the transverse flute, to the violin, and establishes a volatile dialogue with the various soloists (clarinet, flute, piccolo, oboe...). This “Intrada e Allegro maestoso” already displays a composition work “deconstructing” the melodies in minimal sections and works the melodic bonds from a serial approach.

The second time, “Capriccio notturno ed Arioso”, begins from an ethereal and playful preamble, where the instruments seem to be creatures in conversation in an open space: glissandos and short, repeated notes, intertwine with melodic fragments. Such thematic fluency demands collective virtuosity, in order to weave a dense, vivacious, sound scheme, of great rhythmical dynamism. The third time, “Arioso y Passacaglia, Toccata a Corale”, opens with a slightly mysterious melodic theme by the harps and the deep strings, before the piano and oboe join in. All the instruments are carried away into an instrumental conversation, which often presents virtuoso motives. A section of solemn appeal leads to the melodic role of the strings. Drama and intensity are two characteristics of this last movement.

Almost every review of Lutoslawski’s concert speaks about the use of traditional melodies included in its design. However, the “decomposition” of the melodic and rhythmical materials into brief, sharp cells; the strong, dramatic orchestral expression; and the bright timbre; force the different instrumental sections into perfect assembly. The rhythmical intensity and the density in composition textures make the musicians dance to a sound choreography of extreme subtlety, unfolding the enormous richness in timbre of modern orchestras.

Javier Eguillor

timbals

Javier Eguillor

timbals

cat

A Javier Eguillor se'l valora per l'afinació perfecta, la depuració de la tècnica, i perquè fa escalar els timbals fins al cim de l'escalafó solístic. La crítica l'ha descrit com “un virtuós en el més alt grau de la paraula, la seva tècnica és precisa i pura, i li permet passar de la mètrica més severa a la subtileza del so eteri”. L'any 2016 fou portada de la revista Scherzo, i rebé el “Boixet d'Or” del Consell Regulador, i el XXXI Premi “Importantes” de Diario Información.

Se'l considera el timbaler que més s'ha exposat com a solista al capdavant d'orquestra, i cal destacar l'estrena a Espanya del Concert per a dos timbalers i orquestra de Philip Glass, el Concert per a percussió i orquestra d'André Jolivet, el Concert per a percussió i banda de Robert Jager, el Concert per a timbals “Raise the roof” de Michael Daugherty; i l'enregistrament únic en directe del Concert per a timbals i Wind Ensemble, de Ney Rosauero, que li agrai la magnífica interpretació. Aquests concerts els ha interpretat juntament amb l'Orquestra Filharmònica de Montecarlo, Orquestra de la Ràdio i Televisió d'Espanya, Orquestra Nacional d'Espanya, Orquestra Simfònica de Bilbao, l'Orquestra Simfònica de Pamplona, la Banda Simfònica de Tenerife, Banda Simfònica de Madrid, Banda Municipal d'Alacant, o la Banda Municipal de Bilbao. Participa de manera habitual amb orquestres com Dissonances, Bandart, Mahler Chamber, i Orquesta del Festival de Evian, formades per solistes de les orquestres de referència en l'àmbit mundial.

L'han dirigit maestros com: Zubin Mehta, Y. Menuhin, G. Dudamel, V. Gergiev, Pekka Salonen, Sir Colin Davis, Bernard Haitink, Gennadi Rozhdestvenshy, Carlo Maria Giulini o Vladimir Ashkenazy, entre d'altres; i ha participat en orquestres com: la Filharmònica d'Israel, l'Orquestra de Sant Petersburg o la Filharmònica de Montecarlo.

Eguillor és un convidat habitual als conservatoris superiors d'Espanya, França, Itàlia (PASS), l'Argentina, Jove Orquestra Nacional d'Espanya, Jove Orquestra Mundial Jeneusses Musicales, Jove Orquestra Nacional de Catalunya, Jove Orquestra de la Generalitat Valenciana, Jove Orquestra de la Comunitat de Madrid, o la Jove Orquestra de Gran Canaria; on imparteix classes magistrals i exposa un aprenentatge innovador i atractiu del timbal, que s'enfoca al futur. Els seus enregistraments i concerts a plataformes com Youtube i Facebook es consideren d'una qualitat i perfecció insuperables, i acumulen milions de visualitzacions. Eguillor sobresurt interpretant magistralment la bateria, quan actua amb grans músics del món de jazz i pop. És un dels impulsors de Liber Quartet, una agrupació de dos pianos i dos percussionistes, de la qual cal destacar la interpretació de La consagració de la primavera, de Stravinsky, i West Side Story.

Properament, té projectes com a solista amb l'Orquestra de Chémnitz (Alemanya), Orquestra de Monterrey, Orquestra de Suècia o l'Orquestra de Galícia, amb les quals interpretarà diversos concerts com a solista.

Nascut a Xixona, Javier Eguillor va formar-se al Conservatori Superior de Música “Óscar Esplá” d'Alacant, i és el timbal-solista de l'Orquestra de València.

Javier Eguillor

timbales

esp

Javier Eguillor es valorado por su perfecta afinación, técnica depurada y por llevar a los timbales a su más alto escalofón solístico. Críticos musicales escriben de él que “Es un virtuoso en el más alto grado de la palabra, su técnica es precisa y pura, permitiéndole pasar de la métrica más severa a la sutileza del sonido etéreo. Es portada de la revista Scherzo en 2016 concediéndole a la vez el “Boixet d´Or” del Consejo Regulador y el Premio Importantes XXXI Diario Información.

Se considera el único timbalero que más se ha expuesto como solista al frente de una orquesta destacando el estreno en España del Concierto para dos timbaleros y Orquesta de Philip Glass, el Concierto para percusión y orquesta de André Jolivet, el Concierto para percusión y banda de Robert Jager, el Concierto para timbales “Raise the roof” de Michael Daugherty y la grabación única en directo del Concierto para timbales y Wind Ensemble de Ney Rosauero agradeciéndole el propio compositor su magnífica interpretación. Ha interpretado estos conciertos con: la Orquesta Filarmónica de Montecarlo, Orquesta de la Radio Televisión de España, Orquesta Nacional de España, Orquesta Sinfónica de Bilbao, Orquesta Sinfónica de Pamplona, Banda Sinfónica de Tenerife, Banda Sinfónica de Madrid, Banda Municipal de Alicante, Banda Municipal de Bilbao.

Participa asiduamente con orquestas como Dissonances, Bandart, Mahler Chamber, Orquesta del Festival de Evian... orquestas formadas por solistas procedentes de orquestas de referencia a nivel mundial.

Ha sido dirigido por maestros como: Zubin Mehta, Y. Menuhin, G. Dudamel, V. Gergiev, Pekka Salonen, Sir Colin Davis, Bernard Haitink, Gennadi Rozhdestvensky, Carlo Maria Giulini, Vladimir Ashkenazy, entre otros, participando en orquestas como: la Filarmónica de Israel, Orquesta San Petersburgo, Filarmónica de Montecarlo,...

Eguillor es regularmente invitado a impartir masterclasses de timbal por todos los Conservatorios Superiores de España, Francia, Italia (PASS), Argentina, Joven Orquesta Nacional de España, Joven Orquesta Mundial Jeneusses Musicales, Joven Orquesta Nacional de Cataluña, Joven Orquesta de la Generalitat Valenciana, Joven Orquesta de la Comunidad de Madrid, Joven Orquesta de Gran Canarias,... donde expone un innovador y atractivo aprendizaje del timbal enfocado hacia un emprendimiento de futuro.

Se consideran de una calidad y perfección insuperable las grabaciones y conciertos colgados en las redes sociales como Youtube y Facebook llegando a tener millones de visualizaciones.

Eguillor sobresale interpretando magistralmente la batería actuando con grandes músicos del mundo del jazz y del pop.

Es uno de los impulsores de Liber Quartet, agrupación formada por dos pianos y dos percusionistas destacando las interpretaciones de “La Consagración de la Primavera” de I. Stravinsky y West Side Story.

Próximamente tiene futuros proyectos como solista con la Orquesta de Chémitz (Alemania), Orquesta de Monterrey, Orquesta de Suecia, Orquesta de Galicia,... interpretando diferentes conciertos de solista.

Nacido en Xixona, Javier se formó en el Conservatorio Superior de Música “Óscar Esplá” de Alicante y es el Timbal-Solista de la Orquesta de Valencia

Javier Eguillor

timpani

eng

Javier Eguillor is esteemed for his perfect tuning, depurated technique, and because he takes the kettledrums to the top of the soloist podium. Critics have described him as “a virtuoso in the highest sense of the word, his technique is precise and pure, and allows him to go from the most severe metrics to the subtleties of ethereal sound”. In 2016, he made the cover of Scherzo Magazine, and received the “Boixet d’Or” Award from Valencia’s “Consell Regulador”, and the XXXI Award “Importantes” by Diario Información.

He is considered the drummer who has further exposed himself as an orchestra soloist. In Spain, it is worth highlighting the première of Philip Glass’ Concerto for two kettledrums and orchestra, the Concerto for percussion and orchestra by André Jolivet, Robert Jager’s Concerto for percussion and band, and Michael Daugherty’s Concerto for kettledrums “Raise the roof” Michael Daugherty; as well as the unique live recording of Ney Rosauero’s Concerto for kettledrums and wind ensemble, for which the composer thanked him personally. Eguillor has interpreted these concerts together with Philharmonic Orchestra of Montecarlo, Orquesta de la Radio y Televisión Española, Orquesta Nacional de España, Orquesta Sinfónica de Bilbao, Orquesta Sinfónica de Pamplona, Symphony Band Tenerife, Symphony Band Madrid, Banda Municipal d’Alacant, and Banda Municipal de Bilbao.

He regularly participates in orchestras of internationally renowned soloists, such as Dissonances, Bandart, Mahler Chamber, and Evian Festival Orchestra. He has been conducted by maestros Zubin Mehta, Y. Menuhin, G. Dudamel, V. Gergiev, Pekka Salonen, Sir Colin Davis, Bernard Haitink, Gennadi Rozhdestvenshy, Carlo Maria Giulini and Vladimir Ashkenazy, among others; and has played with orchestras like: Israel Philharmonic, Sant Petersburg Orchestra and Montecarlo Philharmonic.

Eguillor is frequently invited to give masterclasses at the superior conservatoires of Spain, France, Italy (PASS), Argentina, and with the young orchestras Joven Orquesta Nacional de España, Jeneusses Musicales, Jove Orquesta Nacional de Catalunya, Jove Orquesta de la Generalitat Valenciana, Joven Orquesta de la Comunidad de Madrid, or the Joven Orquesta de Gran Canaria; to which he lectures on a very innovative and attractive learning methods for kettledrums, focusing on future.

His recordings and concerts uploaded on YouTube and Facebook are considered of an insurmountable quality and perfection and have millions of views. Eguillor stands out as a masterful player of drums with great jazz and pop musicians around the world. He is also one of the promoters of Liber Quartet, an ensemble with two pianists and two percussionists, praised for their interpretations of Stravinsky’s The Rite of Spring, and West Side Story.

Upcoming projects include soloist performances with Chemnitz Orchestra (Germany), Monterrey Orchestra, Orchestra of Sweden and Orquesta de Galicia, with which he will be interpreting a variety of concerts.

Born in Xixona (Valencia), Javier Eguillor studied at the Conservatori Superior de Música “Óscar Esplá” in Alacant, and he is Kettledrum-Soloist with the Orquesta de València.

Nuno Coelho

director

Nuno Coelho

director

cat

Nuno Coelho és director titular i artístic de l'Orquestra Simfònica del Principat d'Astúries des de l'octubre de 2022. A més dels concerts a Oviedo, la temporada 2024/25 va tornar a la Antwerp Symphony, la Filharmònica de Tampere, l'Orquestra Gulbenkian i l'Orquestra Simfònica de RTVE, i va debutar amb la Stavanger Symphony, la Staatsphilharmonie Nürnberg i la Minnesota Orchestra.

Entre els moments destacats de les darreres temporades, hi ha els concerts amb la Royal Concertgebouw Orchestra, la BBC Scottish Symphony, la Netherlands Radio Philharmonic, la hr-Sinfonieorchester de Frankfurt, Orquestra Sinfônica de São Paulo, Orquesta Nacional de España, Dresden Philharmonie, Orchestre Philharmonique du Luxembourg, Orchestre Philharmonique Royal de Liège, la Residentie Orkest, Orchestre Philharmonique de Strasbourg, l'Orquestra Simfònica de Galícia i l'Orquestra Simfònica de Barcelona.

En l'àmbit operístic, Nuno ha dirigit produccions de La traviata, Cavalleria rusticana, Rusalka i Manon. El novembre de 2022 va dirigir la seva pròpia posada en escena de la reinterpretació de Don Giovanni de José Saramago al Gulbenkian, després d'haver dirigit la proposta semiescenificada de Così fan tutte la temporada anterior. El 2026, Nuno tornarà a l'Òpera d'Oviedo per a dirigir Manon Lescaut.

Guanyador del Primer Premi al Concurs Internacional de Direcció de Cadaqués el 2017, des d'aleshores ha dirigit la Royal Liverpool Philharmonic, la BBC Philharmonic, Symphoniker Hamburg, l'Orquestra Simfònica de Castella i Lleó, la Noord Nederlands Orkest i l'Orquestra Teatro Regio Torino. Va ser "Dudamel Fellow" a la Filharmònica de Los Ángeles la temporada 2018/19, i va substituir a Bernard Haitink aquella mateixa temporada per a debutar amb la Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks.

Nascut a Porto, va estudiar direcció a la Universitat de les Arts de Zurich, amb Johannes Schlaefli, i va guanyar el Premi Neeme Järvi al Festival Menuhin de Gstaad. L'any 2015, va ser admès al Dirigentenforum del Consell Alemany de Música; i els dos anys següents, va ser becari de direcció a Tanglewood, i director adjunt de la Nederlands Philharmonisch Orkest. Quan no és al podi, s'ocupa amb literatura i tennis.

Nuno Coelho

director

esp

Nuno Coelho es director titular y artístico de la Orquesta Sinfónica del Principado de Asturias desde octubre de 2022.

Además de los conciertos en Oviedo, la temporada 2024/25 regresará a la Antwerp Symphony, la Filarmónica de Tampere, la Orquesta Gulbenkian y la Orquesta Sinfónica de RTVE, y debutará con la Stavanger Symphony, la Staatsphilharmonie Nürnberg y la Minnesota Orchestra.

Entre los momentos destacados de las últimas temporadas se incluyen conciertos con la Royal Concertgebouw Orchestra, la BBC Scottish Symphony, la Netherlands Radio Philharmonic, la hr-Sinfonieorchester de Frankfurt, la Orquesta Sinfônica de São Paulo, la Orquesta Nacional de España, la Dresden Philharmonie, la Orchestre Philharmonique du Luxembourg, la Orchestre Philharmonique Royal de Liège, la Residentie Orkest, la Orchestre Philharmonique de Strasbourg, la Orquesta Sinfónica de Galicia y la Orquesta Simfònica de Barcelona.

En el ámbito operístico, Nuno ha dirigido las producciones de La traviata, Cavalleria rusticana, Rusalka y Manon. En noviembre de 2022 dirigió su propia puesta en escena de la reinterpretación de Don Giovanni de José Saramago en el Gulbenkian, después de haber dirigido la puesta en escena semiescenificada de Così fan tutte en la temporada anterior. En 2026, Nuno regresará a la Ópera de Oviedo para dirigir Manon Lescaut.

Ganador del Primer Premio en el Concurso Internacional de Dirección de Cadaqués en 2017, desde entonces ha dirigido a la Royal Liverpool Philharmonic, BBC Philharmonic, Symphoniker Hamburg, Orquesta Sinfónica de Castilla y León, Noord Nederlands Orkest y la Orchestra Teatro Regio Torino. Fue “Dudamel Fellow” en la Filarmónica de Los Ángeles entre 2018-19 y reemplazó a Bernard Haitink esa misma temporada para hacer su debut con la Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks.

Nacido en Oporto, estudió dirección en la Universidad de las Artes de Zúrich con Johannes Schlaefli y ganó el Premio Neeme Järvi en el Festival Menuhin de Gstaad. En 2015 fue admitido en el Dirigentenforum del Consejo Alemán de Música y durante los dos años siguientes fue tanto Becario de Dirección en Tanglewood como Director Asistente de la Nederlands Philharmonisch Orkest. La literatura y el tenis ocupan su tiempo fuera del podio.

Nuno Coelho

conductor

eng

Nuno has been Chief Conductor and Artistic Director of Spain's Orquesta Sinfónica del Principado de Asturias since October 2022. In addition to concerts in Oviedo, the 2024/25 season sees him return to Antwerp Symphony, Tampere Philharmonic, Gulbenkian Orchestra and Orquesta Sinfónica de RTVE, and debut with Stavanger Symphony, Staatsphilharmonie Nürnberg and Minnesota Orchestra.

Highlights of recent seasons have included concerts with the Royal Concertgebouw Orchestra, BBC Scottish Symphony, Netherlands Radio Philharmonic, Frankfurt's hr-Sinfonieorchester, Orquesta Sinfônica de São Paulo, Orquesta Nacional de España, Dresden Philharmonie, Orchestre Philharmonique du Luxembourg, Orchestre Philharmonique Royal de Liège, Residentie Orkest, Orchestre philharmonique de Strasbourg, Orquesta Sinfonica de Galicia, and Orquesta Simfónica de Barcelona.

In the opera pit, Nuno has conducted productions of *La traviata*, *Cavalleria rusticana*, *Rusalka* and *Manon*. In November 2022 he conducted his own staging of José Saramago's reimagining of *Don Giovanni* at the Gulbenkian, having previously conducted their semi-staging of *Così fan tutte* the previous season. 2026 will see Nuno return to Ópera de Oviedo for *Manon Lescaut*.

Nuno won First Prize at the 2017 Cadaqués International Conducting Competition and has since gone on to conduct the Royal Liverpool Philharmonic, BBC Philharmonic, Symphoniker Hamburg, Orquesta Sinfónica de Castilla y León, Noord Nederlands Orkest and Orchestra Teatro Regio Torino. He was a Los Angeles Philharmonic Dudamel Fellow between 2018-19 and stepped in for Bernard Haitink that same season to make his debut with the Symphonieorchester des Bayerischen Rundfunks.

Born in Porto, Nuno studied conducting at the Zürich University of the Arts with Johannes Schlaefli and won the Neeme Järvi Prize at the Gstaad Menuhin Festival. In 2015 he was admitted into the German Music Council's Dirigentenforum and for the following two years he was both a Tanglewood Conducting Fellow and Assistant Conductor of the Netherlands Philharmonic.

Literature and tennis occupy his time off-podium.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

cat

L'Orquestra Simfònica Illes Balears va ser creada l'any 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instàncies del Govern Balear, l'Ajuntament de Palma i el Consell de Mallorca. L'orquestra, com es coneix avui dia, va iniciar la seva primera temporada de concerts el setembre de 1989 amb el seu titular Luís Remartínez i la solista Teresa Berganza. Actualment el director titular és Pablo Mielgo, des de l'any 2014.

L'Orquestra, a part de la seva temporada de concerts en l'Auditori de Palma, en el Teatre Principal de Palma, en l'Auditori de Manacor i a l'estiu en el Castell de Bellver, participa en les Temporades d'òpera de la Fundació Teatre Principal de Palma i dels Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). També programa audicions escolars i concerts familiars. Un dels objectius de l'orquestra és donar a conèixer obres de compositors de les Illes Balears, com l'estrena de l'òpera L'Arxiduc (2022) d'Antoni Parera Fons, amb llibret de Carme Riera, membre de la Reial Acadèmia Espanyola.

L'any 2020, l'OSIB va ser la primera orquestra a tornar als escenaris després del confinament del COVID-19. És important esmentar les actuacions altruistes realitzades pels grups de càmera dels músics de l'orquestra al canal de Youtube sota el títol “Sonam per Tu” durant la pandèmia del COVID-19. Ha ofert nombrosos concerts fora de les illes, entre ells a Sant Sebastià, Santander, València, Oviedo, així mateix a l'Auditori Nacional i en el Teatre Reial a Madrid, en el Palau de la Música a Barcelona. Ha actuat a Perpinyà, Canes, Zúric, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París i a la Sala de Drets Humans de l'ONU a Ginebra. Des de 1989 l'Orquestra ha acompanyat a solistes de rellevància internacional, com Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet i Raphael, entre d'altres.

Premis, distincions:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, el maig de 2011.
- VI Premis Onda Cero Mallorca 2017, categoria de Música.
- Medalla d'Or de les Illes Balears, el 2020, la major distinció de la Comunitat Autònoma.

En aquests moments la Simfònica està construint la seva nova seu, la Caixa de Música, que serà un referent internacional com a espai escènic musical, i el primer edifici públic d'una orquestra a Espanya, amb una forta col·laboració publicoprivada.

Orquestra Simfònica de les Illes Balears

esp

La Orquesta Sinfónica Illes Balears fue creada en el año 1988 a través de la Fundació Pública de les Balears per a la Música, a instancias del Gobierno Balear, el Ayuntamiento de Palma y el Consell de Mallorca. La orquesta, como se conoce hoy en día, inició su primera temporada de conciertos en septiembre de 1989 con su titular Luís Remartínez y la solista Teresa Berganza. Actualmente el director titular es Pablo Mielgo, desde el año 2014.

La Orquesta, a parte de su temporada de conciertos en el Auditorium de Palma, en el Teatro Principal de Palma, en el Auditori de Manacor y en verano en el Castillo de Bellver, participa en las Temporadas de ópera de la Fundación Teatro Principal de Palma y de los Amics de l'Òpera de Maó (Menorca). También programa audiciones escolares y conciertos familiares. Uno de los objetivos de la orquesta es dar a conocer obras de compositores de las Islas Baleares, como el estreno de la ópera L'Arxiduc (2022) de Antoni Parera Fons, con libreto de Carme Riera, miembro de la Real Academia Española. En el año 2020, la OSIB fue la primera orquesta en regresar a los escenarios después del confinamiento del COVID-19. Es importante mencionar las actuaciones altruistas realizadas por los grupos de cámara de los músicos de la orquesta en el canal de Youtube bajo el título "Sonam per Tu" durante la pandemia del COVID-19.

Ha ofrecido numerosos conciertos fuera de las islas, entre ellos en San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, así mismo en el Auditorio Nacional y en el Teatro Real en Madrid, en el Palau de la Música en Barcelona. Ha actuado en Perpiñán, Cannes, Zurich, en el Musikverein de Viena, el Radio Hall France de París y en la Sala de Derechos Humanos de la ONU en Ginebra. Desde 1989 la Orquesta ha acompañado a solistas de relevancia internacional, como Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet y Raphael, entre otros.

Premios, distinciones:

- Premi Rotary Mallorca Humanitats 2010-2011, en mayo de 2011.
- VI Premios Onda Cero Mallorca 2017, categoría de Música.
- Medalla de Oro de las Illes Balears, en 2020, la mayor distinción de la Comunidad Autónoma.

En estos momentos la Sinfónica está construyendo su nueva sede, la Caixa de Música, que será un referente internacional como espacio escénico musical, y el primer edificio público de una orquesta en España, con una fuerte colaboración público-privada.

Orquestra Simfònica

de les Illes Balears

eng

The Symphony Orchestra of the Balearic Islands (OSIB) was founded in 1988, by means of a public entity known as “Fundació Pública de les Balears per la Música”, at the request of the Balearic Government, Ajuntament de Palma and Consell de Mallorca.

Nevertheless, the OSIB as we know it today performed its première concert season in September 1989, with Principal conductor and Artistic director Luís Remartínez, and soloist Teresa Berganza. Maestro Pablo Mielgo has been the OSIB's Principal Conductor since 2014. Apart from its concert season at Auditorium de Palma, Teatre Principal de Palma and Auditori de Manacor and summers at Bellver Castle, the OSIB regularly takes part in the opera seasons with Fundació Teatre Principal de Palma and “Amics de l'Òpera de Maó” (Menorca). Moreover, the OSIB develops a comprehensive educational programme, including school performances and family concerts. One of our main goals is to release the works of Balearic composers. An example of that is the première of Antoni Parera Fons' opera, L'Arxiduc (2022), with libretto by Carme Riera, member of the Real Academia Española.

In 2020, the OSIB was the first orchestra to go back on stage after Covid-19 lockdown. It is worth mentioning that the chamber groups formed by the orchestra's musicians had performed a series of voluntary concerts under the title “Sonam per Tu” (We play for you), through the OSIB's YouTube channel, during the pandemics. The OSIB has performed in concert beyond the Balearic Islands, in places like San Sebastián, Santander, Valencia, Oviedo, the Auditorio Nacional and Teatro Real in Madrid and Palau de la Música in Barcelona, among others; as well as in Perpignan, Cannes, Zurich, Musikverein Vienna, Radio Hall France in Paris and at The Human Rights and Alliance of Civilizations Room in Geneva. Since 1989, the OSIB has accompanied renowned international solo acts such as Alicia de Larrocha, Maurice André, Jean Pierre Rampal, Salvatore Accardo, Khatia Buniatishvili, Giuliano Carmignola, Kiri Te Kanawa, Joaquín Achúcarro, Joan Pons, María José Montiel, Lisa Larsson, Francisco Fullana, Maria del Mar Bonet and Raphael, among others. Awards and recognitions:

- “Rotary Mallorca” Prize in Humanities 2010/2011.
- VI “Onda Cero Mallorca” Awards, Music category 2017.
- Gold Medal of the Balearic Islands 2020 (the most important award from the autonomous Government).

Once finished, Caixa de Música will be the first public building for an orchestra in Spain, with a strong collaboration of public and private funding, and will become an international reference for music hall spaces.

Plantilla OSIB

PRIMERS VIOLINS

Smerald Spahiu, concertino
Gina Nicola, concertino associat
Jennifer Peck, solista, ajudant de concertino
Paula Marqués
Gloria Grati
Gabriel Martí
Andrei Melkumov
Maria Luisa Payeras
Christine Schedukat
Marc Nogués
Cristina Sánchez de las Matas
Bernat Martí

SEGONS VIOLINS

Barbara Walus, solista
Sebastià Pou, ajudant de solista
Carmen Fullana
Roberto Moragón
Beth Super
Francisco Sard
Manel Barrios
Benjamin Payen
Ariadna Ferrer
Joel Doraci*
Raquel Aparisi*

VIOLES

Sonia Krasnova, solista
Marta Hatler, ajudant de solista
Miguel Arola
Filippo Maschio
Lluís Oliver
Hanga Zsofia Fehér
Clara Mascaró
Raquel Cobo
Borja Ruano

VIOLONCELS

Joan Rochet, solista
Antonio Gervilla, ajudant de solista
Felipe Temes
Llorenç Rosal
Leila El Charef
Lucrecia Garrigues
Silvia Gómez
Daniel Orgaz*
Pol Alabort*

CONTRABAIXOS

Adrián Matas, solista
Eudald Ribas, ajudant de solista
Philip Dawson
Wojciech Sobolewski
Marc Colomer*
Pablo Fernández*

FLAUTES

Josep Miralles, solista
Laura Leena Pauni, ajudant de solista

FLAUTA/FLAUTÍ

Enrique Sánchez, ajudant de solista

OBOÈS

Javier Arnal, solista
Jordi Miralles, ajudant de solista

OBOÈ/CORN ANGLÈS

Claudia Sánchez, ajudant de solista

CLARINETS

Pablo Tirado, solista
Juan José Pardo, ajudant de solista

CLARINET/CLARINET BAIX

Sílvia Insa, ajudant de solista

FAGOTS

José Vicente Tatay, solista
Gerard Beltran, ajudant de solista

FAGOT/CONTRAFAGOT

Joana Rullan, ajudant de solista

TROMPES

Nigel Carter, solista
José Fortea, solista
Miriam Merino, ajudant de solista
Joan Barceló, ajudant de solista
César Guillem, ajudant de solista

TROMPETES

Michel Herment, solista
Cyril Pouillet, ajudant de solista
Samuel García, ajudant de solista

TROMBONS

Jean Christophe Brunet, solista
Vicente M. Cascales, ajudant de solista
Miquel Sáez, ajudant de solista

TUBA

Tobies Isern, solista

TIMPANI

Sabela Castro, solista

PERCUSSIÓ

Susana Pacheco, ajudant de solista
Juan C. Murgui, ajudant de solista

ARPA

Cristina Badía, solista

COL.LABORADORS

Judit Agulló, violí
Aria Trigas, violí
Celia Muñiz, viola
Pere Caselles, fagot
Jesús Gómez, trompeta
Jaume Pérez, trombó
Pau Bufor, percussió
Adrià Fort, percussió
Kevin Garcia, percussió
Emmanella Ortiz, arpa
Llorenç Prats, piano
Rumiko Harada, celesta

BORSA DE TREBALL SOIB*

GERÈNCIA

Cristina Martínez

EQUIP ARTÍSTIC

Pablo Mielgo Carrizo, director titular

EQUIP TÈCNIC

Margalida Gomila, cap d'administració
Gala Martin Riva, cap de producció (interí)
Katalin Szentirmai, arxiu i documentació musical
Maria del Mar Furió, serveis artístics
Juan Ramon Garcia, faristoler
Karola Pérez, faristoler*
Aina Gayart, auxiliar
Francisca Pallicer, auxiliar
Gustavo Riutort, serveis generals

Patronat de la fundació OSIB

PRESIDENT

Jaume Bauzà, conseller de Turisme, Cultura i Esports

VICEPRESIDENTA

Ricarda Margarita Vicens, directora general de Cultura

VOCALS NATS

Bartomeu Alcover, director general de Pressuposts
María Isabel Sáez, secretària general de la Conselleria de Turisme, Cultura i Esports
Antoni Mesquida, director general de Funció Pública

VOCALS ELECTES

Pedro Vidal, secretari autonòmic de Cultura i Esports
Bartomeu Riera, director adjunt IEB
Catalina Barceló, directora general d'Economia i Estadística

Govern de les Illes Balears
Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports

**Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports**
Fundació Orquestra Simfònica

Fundació Turística i Cultural de les Illes Balears

**Conselleria de Turisme,
Cultura i Esports**
Agència d'Estratègia Turística

